

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Theobaldi Presbyt. Eremitæ & confesso ex ea quæ est optima fide apud Surium. Floruit temporibus Henrici Augusti, & Henrici Regis Franc. & filij eius Philippi, qui regnârunt Anno Domini 1050 & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

videt sibi Christum occurrere. & adorans eum, dixit; Domine quò vadis? Cui Christus; Iterù venio crucifigi. Intellexit Petrus de sua dictù passione, quòd ea Christus passurus videretur, qui patitur in singulis, nò vtiq; corporis dolore, sed quadam misericordiæ passione aut gloriæ celebritate. Et conuersus in vrbé redijt, captusq; à persecutoribus Cruci adiudicatus, poposcit vt inuersis vestigijs cruce affigeretur, quòd indignus esset, qui simili modo crucifigeretur, vt passus est Dei fili. Quo impetrato, vel qui aita debebatur vt Christus prædixerat, vel quia persecutor non inuitus indulget poenarum incrementa, & ipse Paulus, alter cruce, alter gladio necatus est.

VITA S. THEOBALDI PRESBYT. EREMITÆ & CONFESSO. ex ea quæ est optima fide apud Surium. Floruit temporibus Henrici Augusti, & Henrici Regis Franc. & filij eius Philippi, qui regnarunt Anno Domini 1050 & sequenti. teste Genebrardo in Chroni.

Theobaldus è gente Fræcorù territorio Senonensi oriundus, patre Arnulpho, matre verò Gisla, flos vt ita dicà è spinis erupit. Illi enim & diuitiarù & nobilitatis gloria elati splendide vitam ducebant; Theobaldus verò ab ipsis penè incunabilis inedia & paupertatem sectabatur: omnesq; corporis delicias respués, solus plerunque de pietatis studio, & suauitate cælestis disciplinæ, consilia agitabat. Degebat id temporis in castro Prunino Odonis Campaniensis qui affinitate Theobaldum attingebat. Igitur adolescens optimæ indolis, ne per abrupta vitiarù paulatim abiret, sedulo de eremi solitudine incolenda cogitare cœpit. AEmulabatur Pauli & Anthonij vitæ austeritatem, victus tenuitatem, vestiù aulperitatem, animi contem-
platio-

In cuius rei memoriam extat adhuc Roma, extra portam Appiam, erectum tabernaculum quod vulgò appellatur: Domine quo vadis.

30. Iunii.
Parentes S.
Theobaldi

*Affumit sui
instituti, so-
cium.*

plationem; & angelorū in solitudine contubernium. His igitur & huiusmodi facibus accēsus, clandestina discessione adiit quendam eremitā, in quadam insula Sequanæ latitantem; quo cum omnia sua consilia, cogitationesque de imitationē Sanctorū contulit. Inito igitur cōsilio affūptoque Gualtero quodam milite socio, assicēsis vterque equis, cū singulis armigeris, ad Rhemēsem ciuitatem peruenerūt. Quam simulatq; ingressi sunt, ante omnia apud S. Remigium numine salutato, animum protinūs ad eremiticæ vitæ cultum obfirmarunt.

*Incedūt nu-
dis pedibus
& capite.*

Vt autem arcana consiliorum suorum quàm accuratissimè tegetet, occasione visēdorū amicorum, armigeris atq; equis in hospitio relictis pedes in viam cū fideli milite se dedit. Paululum verò progressi, inuentis duobus peregrinis, pretiosa vestimenta, quibus erant ornati, largiuntur: seseque vicissim optatō sacco induunt. Deindē reliquū iter nudis pedibus, & capite itē nudo, ad Pitingum vsque (qui locus, in Teutonicorum regno situs est) confecerunt. Ibi denio & obscuro quodam loco aliquamdiu delituere, & voluntariam paupertatem Christi amore sustinentes, multo labore victum sibi quaritarūt; simulque vt Christianæ humilitatis, quæ cæterarū est parens custosque virtutum, solida iacerent fundamenta, vilissima quæq; rusticorum opera obibant. Tenuissimo verò nummorum quæstu collecto, indē nudis pedibus, ad S. Iacobum, in Galicia Hispaniæ perrexerunt. Cū autē votis precibusq; ex animi sententiā ibidē persolutis reuēterentur, diabolus in itinere humana specie assumpta, varias eis insidias struxit; qui tamen fusus fugatusq; ac Theobaldī præcipuam virtu-

virtutem, sanctitatemq; reueritus est. Indè Tre-
 uerim delatus, repertoq; ibidè patre, haud me-
 diocri dolore affectus, Romam petijt, vt Hiero-
 solymas indè contenderet. Hac igitur intentio-
 ne Italię fines oberrans, tãdem ad locũ quendã,
 cui vetustas Salanica nomẽ indidit, puenit. Per-
 lustrato verò loco, in saltu quodã satis spatiofo,
 veteris quasi ecclesię ruinas ibidem reperit; vbi
 paruo vilisq; tugurio raptim excitato, angelicã
 in terris vitã amulari cœpit, Et primò quidẽ pa-
 ne & aqua victitare, & extrema inedia carnem
 macerare, deindè à pane omniq; potu abstinẽs,
 fructibus tantũ & herbis, earumq; radicibus vi-
 tã sustentare. Postquã verò aliquandiu hoc mo-
 do, nõ sine magna sanctitatis opinione, Christo
 ibidem famulatus esset, in Vincentina ecclesiã
 sacris omnibus initiatus est. Tũ verò multò ma-
 iora animo moliri cœpit; non quo modo se tan-
 tum, sed alios omnes ad eximã sanctitatẽ per-
 duceret Biennio autẽ expleto, ex quo vir sanctus
 iam dictũ cœperat incolere locum, socius eius
 Gualterus vita functus est. Porrò Theobaldus
 cùm eiusmodi vitę cursum, magno animi fructu
 sine vlla offensione tenuisset, mox grauioribus
 prælijs, & occultis apertisq; dæmonum insidijs
 exagitari cœpit; neq; tamen diuina in medijs tẽ-
 tationũ procellis defuere solatia; prorsus vt nõ
 rarò angelica visitatione consolaretur; & dia-
 bolicã caligine discussã, incredibili quodã mẽ-
 tis iubilo perfunderetur. Intereã cùm fama san-
 ctitatis eius, nominisq; celebritas longè lateq;
 vagaretur, pater & mater eius inclita fama per-
 moti, cũ maxima nobiliũ turba ad eũ venerunt.
 Ibi mater cũ filiũ, quẽ amisũ longo tempore a-
 cerbè luxerat, tãtis cerneret charitatib. plenũ,

Venit Treue-
 rim.

Fuit sacerdos

Patentes eũ
 visitant, &
 mater ei
 adhaeret.

præ

præ gaudio vim lachrymarum fudit; & inter lachrymosa suspiria dubitare coepit, an patria & viro & liberis relictis Theobaldo adhereret. Tandem post varias fluctuantis animi procellas abruptis omnibus seculi retinaculis soli Domino Deo cum filio seruitura adhaesit. Itaque quae magnam in mundo possederat praediorum amplitudinem, vnius brevis cellulae cum filio Deo famulatura elegit solitudinem. Cui filius cum tanta humilitate obsecutus est, ut non facile queat enarrari.

Biennio vero antequam ex hoc mundo migraret, ita corporis vulneribus obsitus fuit, ut neque gressum figere, neque ori suo manum admoovere posset. Neque tamen vlla corporis infirmitate a proposito vitae rigore potuit flecti. Cumque duodecimus annus volueretur, ex quo patriam reliquerat (nam tribus annis peregrinatus est & novem in solitudine exegit) ingrauescente ulcerum valetudine, corporis vigore plane desitui coepit. Accersito igitur Petro Abbate, intima sibi familiaritate coniuncto matrem, suosque spirituales filios cum totius eremi cura, illi commendat. Ante vero diem tertium, quam corporis vinculis solueretur, quinque ingenti motu terra quassata fuit. Cumque diu in agone deludisset, epulo caelesti, quo sanctissimum Christi corpus Christianae nationi porrigitur, refectus, cum sepius iterasset: Domine miserere populi tui, diuinis fatigatum officijs spiritum, Deo tradidit. Sacrum eius corpus fuit multorum lachrymis & crebro singultu, in basilica Virginis matris, ad cuius titulum sacerdotij functus est honore, honorifice conditum. Ibi vero quantis quamque stupendis coruscat miraculis nulla vis orationis explicare potest.

**Novem annis
vixit solita-
rius.**

Tetrazmotus

Obitus eius.

**Miracula
sua ad se-
pulchrum eius.**

FINIS TOMI SECUNDI
Innumeror Bibliotheca S. Capucinarum
paderbornae.